

for den yderste Ydmygelse: at blive et Offer for hans Medlidenhed.

Hun havde igen en Tid ladet hans Breve ubesvarede, ja det var kun med Overvindelse, hun overhovedet havde faaet sig til at læse dem. Hans Optagethed af Præsten derovre fyldte hende med Medynk. I et af sine sidste Breve havde han ligefrem anbefalet hende at forskaffe sig denne Mands Skrifter (hvad hun iøvrigt allerede havde gjort), og da han nu paany nævnte disse Prækensamlinger i det tydelige Haab, at de skulde kunne vinde hende for den kristne Livsanskuelse, opæggede dette hende, saa hun bestemte sig til at svare. Der var her en Lejlighed, hvor hun kunde give sit Hjerte Luft uden at ydmyge sig. Og skønt hun ligesom i sit forrige Brev ikke med en Linje berørte deres personlige Forhold, følte hun, mens hun skrev, at hun dennegang med sine Ord forberedte det endelige Brud.

„Jeg har hidtil ikke følt nogen Trang til at følge den Opfordring, dine sidste Breve har givet, til at komme ind paa en Sag, som aabenbart paany optager dig meget, — jeg mener dit Forhold til Kristendommen. At min Tavshed dog ikke skyldes Mangel paa Deltagelse, har du maaske af dig selv forstaaet; men det er mere og mere bleven min Overbevisning, at der er Spørgsmaal, som det er frugtesløst at diskutere. Navnlig gælder det vist, hvor Talen er om Troessager, at vi ikke lader os paavirke af Ræsonnementer. Vi faar den Tro, som Omstændighederne skaber for os. Vort Organ for det religiøse udvikler sig lige saa naturbestemt som Hjerte og Nyrrer, og al kunstig Indgriben for at modvirke f. Eks. en arvelig Disposition har vist kun til Følge, at den hele Organisme svækkes.